

»Bežijo!« se je oglasil zadaj nekje Vladko. To je zvenelo tako ponosno-radostno, da so se vsi hkratu ozrli. In vsi hkrati so bušili v tako pristrčen smeh, kakor bi zagledali pred seboj samo velikonočno gnjat in medeno potico. Pa je bilo res smešno videti.

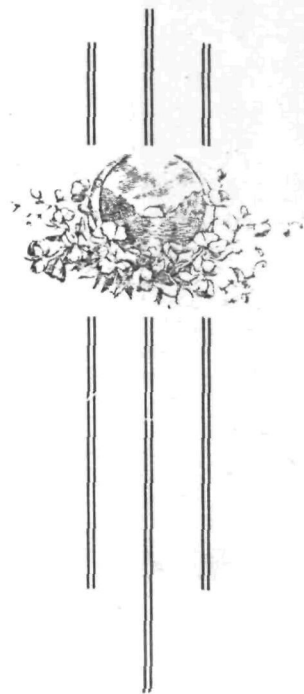
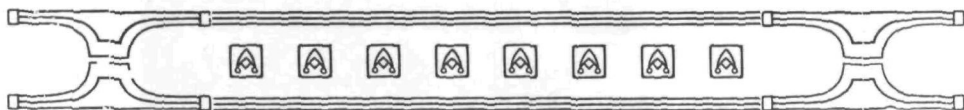
Vladko je široko stal, glavico skoro na tilniku in gledal v nebo skozi svoj »rešpetin«. Ta njegov »rešpetin« je bilo pa tudi nekaj izredno smešnega. Dedek je med podstrešno kramo iztaknil star daljnogled in ga pri nesel malemu. Ta daljnogled pa ni imel nobene šipe in je bil votel. Videti je bilo skozi odprtine oči.

Vladka je glasni smeh le zmotil, da je sklonil glavo. Njegove očke so se prešerno smejale skozi daljnogledovi odprtini. In smejal se je še on z ostalimi in od veselja poskočil. —

Zvečer pa se je navihanček pobahal Šibenikovemu Poldetu: »Pa smo jih le!«

Tončki je pa tožil, da ga glavica boli in kazal na tilnik.

»Zakaj si pa tako gledal skozi tvoj »rešpetin!« ga je ta podražila.

V težkih slutnjah.

Kje si, da ni mi srce več veselo! —

Vesna iz dalje je prihitela,

vsa zasopla in ostrmela:

Kje si?

Ptički zapeli so v mladem gaju

pesmi žalostne, tajnotihe,

koč da so čuli vse tožbe, vzdihe
moje.

Ah, tam v daljavi je polje krvavo,

tam skrivnostno bučijo vetrovi,

tam zijajo črni grobovi . . .

Kje si! . . .

Josip Kralj.

